

Иван Пенев

Пак приведен над белия
лист...

Пак приведен над белия лист!
Но сърцето ми стих не отронва.
Уж е пролет,
защо, моя песен, мълчиш,
пълна със спомени?

Кой приплаква пред прага ти
в ранни зори?
Кой размества капризните ноти?
Пее славей,
зора подмладена зори –
над сърцето ми кръста на Ботев.

И се питам без жалост –
идеала висок
и земята си с обич ли сричах?
И дали съм научил тоя страшен урок –
Свободата до смърт да обичам?

И дали е пресъхнала моята кръв,
и дали е угаснал куршума?
Кой днеска знамето вее
с балканския лъв?
Кой ръка мафиотска целува?

Тоя страшен въпрос е надвесен над мен
като просяк над кофа с боклуци.
А зората зори.
Идва новия ден
с новината за нови хайдучи.

Как да бликне, приятелю, днес песента,
Щом надеждата в мен
не пролиства.
Аз съм син без Родина.
Запустяла земя.
Син без корен и топло огнище.

КРАЙ

© Иван Пенев

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9806>]